

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/465/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312207306
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1312207306.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., so sídlom Košická 37, Bratislava, IČO: 31 342 841, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 21. júna 2013, č.k. 21C/53/2012-136, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 16 500,- eur spolu s úrokom z omeškania; odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa na pojednávaní dňa 21.06.2013 postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p., nakoľko na navrhovateľom predložené ospravedlnenie z dôvodu kolízie pojednávania na Okresnom súde v Pezinku neprihliadol, s poukazom na to, že už predchádzajúce dve pojednávania boli odročené z dôvodu neúčasti navrhovateľa, pre jeho kolíziu s inými pojednávaniami. Navrhovateľom uplatňovaný návrh na zaplatenie nemajetkovej ujmy z dôvodu prieťahov v konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní posúdil po právnej stránke podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. c/, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17, § 27 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, a preto nebolo možné jeho návrhu vyhovieť. Konštatoval, že pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup orgánov odporcu v prípravnom konaní vo veci obvineného R.. B. B., v ktorom navrhovateľ vystupoval ako poškodený, tento nepredložil žiaden relevantný dôkaz o tvrdených prieťahoch. Navrhovateľ tiež neodôvodnil, akým spôsobom mu bola, tvrdenými prieťahmi v prípravnom konaní, spôsobená škoda a túto preukazoval výlučne odkazom na rozsudok senátu prvej sekcie ESLP zo dňa 10.11.2004 vo veci Apicella proti Taliansku, sťažnosť číslo 64890/01 ods. 26. Uviedol, že navrhovateľ tiež nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi ním tvrdenou nemajetkovou ujmovou a nesprávnym úradným postupom a nepreukázal ani to, z akého dôvodu sa prvotne nedomáhal konštatovania porušenia práva. Z dôvodu nešpecifikovania výšky škody a doby, kedy sa navrhovateľ o nej dozvedel, nemohol relevantne posúdiť odporcom vznesenú námietku premlčania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko žiadne trovy nežiadal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci, vec nesprávne právne posúdil, odňal mu možnosť konať pred súdom a v dôsledku iných väd konania došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že si pre svoje rozhodnutie nezaobstaral a nepripojil vyšetrovacie spisy, čím konanie zaťažil vadou, majúcou za následok neúplné a nedostatočné zistenie skutkového stavu a napokon aj jej nesprávne právne posúdenie, keďže bez oboznámenia sa s týmito spismi nemohol ani posúdiť ním uplatňovanú výšku odškodnenia - nemajetkovej ujmy, vzniknutej mu v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nevyporiadal s jeho návrhom na vykonanie dokazovania vypočutím svedkov V. X. G. F. V. Y. W., a to pre potreby kvalifikovaného posúdenia nesprávneho úradného postupu, nemajetkovej ujmy a ich príčinnej súvislosti. Namietal, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo nedoplnil dokazovanie zabezpečením dozorového spisu krajskej prokuratúry, ktorý dôkaz žiadal vykonať. Výzvy, ktoré mu boli adresované zo strany konajúceho súdu, považoval za nenáležité a zmätočné, odôvodnenie jeho rozsudku za nepresvedčivé, až arbitrárne, čo malo za následok odňatie mu možnosti konať pred súdom. Vytýkal súdu prvého stupňa, že neakceptoval jeho žiadosť o odročenie pojednávania, čím konanie zaťažil ďalšou vadou. Súd prvého stupňa podľa neho pochybil aj v tom, že zanedbal poučovaciu povinnosť, keď ho neinformoval o tom, že na pojednávaní dňa 21.06.2013 bude rozhodovať rozsudkom, svojím postupom zaťažil konanie procesnou vadou tým, že mu neumožnil vypočutie navrhovaných svedkov, predniesť záverečnú reč, byť osobne prítomný na vyhlásení rozsudku s možnosťou vypočutia si jeho odôvodnenia, ako aj tým, že sa nevyjadril k jeho dôkazným návrhom. Napokon dodal, že nespĺnením si poučovacej povinnosti a nevyjadrením právneho názoru na vec, súd prvého stupňa nezachoval rozumnú rovnováhu voči účastníkom konania vo veci samej, čo malo za následok, že rozsudok vo veci je nezákonný, napadnuté rozhodnutie nie je vecne správne, je zmätočné a nepreskúmateľné.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že súd prvého stupňa vec správne právne posúdil a pridržiavajúc sa svojich doterajších písomných vyjadrení a ústnych prednesov v danej veci, navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Z hľadiska odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 1, písm.a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok a v dôsledku takéhoto nesprávneho postupu súdu bol účastník vylúčený z ich realizácie v konaní; k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen faktickou činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Ide najmä o prípady, keď súd znemožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo zúčastniť sa pojednávania, právo predniesť, či doplniť svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom súdu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom, svedkom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci; ide aj o prípady, keď účastníkovi bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom, spočívajúca v jeho práve skutkovo a právne argumentovať prejednávanú vec. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že súdy musia poskytovať v občianskom súdom konaní materiálnu ochranu zákonitosti tak, aby bola účinne zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania.

Právo účastníka konania, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, nemožno chápať ako absolútne právo tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez jeho prítomnosti, ale tak, že je povinný účastníkovi konania poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva, a preto Občiansky súdny poriadok ukladá v ust. § 115 ods. 1, 2 súdu povinnosť predvolať účastníka konania na pojednávania tak, aby mal dostatok času na prípravu na pojednávanie, pričom je výlučne na účastníkovi, či využije svoje právo zúčastniť sa pojednávania. Ak účastníkovi bráni určitá prekážka v účasti na pojednávaní, mal by z tohto dôvodu požiadať o odročenie pojednávania

a oznámiť súdu dôvod tejto žiadosti. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať aj v neprítomnosti účastníka konania, ktorý hoci bol riadne a včas predvolaný, sa na pojednávanie nedostavil a ani nepožiadal o jeho odročenie z dôležitého dôvodu. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, teda ktoré nielen jemu, ale komukoľvek inému za rovnakých okolností, by neumožňovali sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne (dôležité), nepredvídateľné, resp. neočakávané, neodvratiteľné a náhle. Je na účastníkovi, aby najneskôr do rozhodovania súdu o žiadosti o odročenie pojednávania, existenciu ním tvrdeného dôležitého dôvodu hodnoverne preukázal k žiadosti pripojenými dôkazmi, v opačnom prípade zostáva jeho žiadosť len v rovine nepodložených tvrdení, na ktoré nemožno vziať zreteľ.

V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa nariadil na prejednanie veci viaceré pojednávania. Pojednávanie dňa 01.03.2013, na ktoré súd prvého stupňa doručoval navrhovateľovi predvolanie prostredníctvom jeho konateľa, ktorý ho prevzal do vlastných rúk, bolo odročené z dôvodu neúčasti navrhovateľa a potreby špecifikácie jeho návrhu. Na pojednávanie dňa 12.04.2013 sa navrhovateľ nedostavil, ospravedlnil neúčast' z dôvodu kolízie pojednávani, a preto bolo pojednávanie odročené na termín 10.05.2013, na ktoré sa opätovne navrhovateľ nedostavil z dôvodu kolízie pojednávani. Na pojednávanie dňa 21.06.2013 sa navrhovateľ nedostavil, a hoci ospravedlnil svoju neúčast' a navrhol jeho odročenie z dôvodu kolízie pojednávani, súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v jeho neprítomnosti.

Súd prvého stupňa nepochybil, keď vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa, ktorý mal predvolanie na pojednávanie riadne a včas doručené a nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, keď opakovaná kolízia pojednávania brániaca navrhovateľovi zúčastniť sa pojednávania, nepredstavovala dôležitý dôvod pre jeho opakované odročenie.

S ohľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že postup súdu prvého stupňa bol v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p., a preto navrhovateľ nedôvodne namieta, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko mu bola daná reálna možnosť uplatnenia si procesných práv v konaní, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom (právo zúčastniť sa na pojednávaní a byť prítomný pri vyhlásení rozsudku, právo na záverečnú reč). Navrhovateľ tiež nedôvodne namieta, že súd prvého stupňa zanedbal svoju poučovaciu povinnosť, keď ho neinformoval o tom, že na pojednávaní dňa 21.06.2013 bude rozhodovať rozsudkom, nakoľko povinnosť takéhoto poučenia nevyplýva z ust. § 5 ods. 1 O.s.p.

Ustanovenie § 120 ods. 1 O.s.p. ukladá účastníkom sporového konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Splnenie dôkaznej povinnosti ešte neznamená unesenie dôkazného bremena; účastník môže splniť dôkaznú povinnosť, avšak ak ju splní len tak, že to nevedie k preukázaniu jeho tvrdení, resp. splní ju bez náležitej procesnej pozornosti, dôkazné bremeno neunesie.

Dôkazným bremenom treba rozumieť procesnú zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní nebolo preukázané jeho tvrdenie, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, pre nečinnosť účastníka konania (v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej mu § 120 ods. 1 O.s.p.) alebo vôbec (objektívne vzaté) nemohla byť preukázaná. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno, a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze (neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti). Záver o tom, že účastník neunesol dôkazné bremeno, možno urobiť len vtedy, ak hodnotenie dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia účastníka, ale ani o tom, že by boli nepravdivé.

Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré konkrétne musí účastník konania preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá sa má na sporný vzťah aplikovať a z ktorej potom vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda kto z účastníkov konania je povinný stanovený okruh skutočností preukázať, a ktorého potom pri nesplnení tejto povinnosti postihuje nepriaznivý následok v podobe neúspechu v spore. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností spočíva na tom účastníkovi

konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

V sporovom konaní platí dispozičná a prejednacía zásada. Účastníci (na oboch procesných stranách) sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a na ich preukázanie označia dôkazné prostriedky (§ 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O.s.p.). Takýmito skutočnosťami sú skutkové údaje, nevyhnutné na objasnenie, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Ich opísaním plní navrhovateľ povinnosť tvrdenia vyplývajúcu pre neho z § 79 ods. 1 O.s.p. Označením dôkazov na preukázanie svojich tvrdení plnia účastníci dôkaznú povinnosť. Pokiaľ účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, lebo inak sa vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie dôkazom, ak nebude zrejmy účel vykonania navrhovaného dôkazu.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich bude v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania. Pri úvahe o tom, ktoré navrhované dôkazy vykoná, súd berie zreteľ, k preukázaniu ktorej konkrétnej skutkovej okolnosti je dôkaz navrhovaný. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať.

Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania je zásadne v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci, a teda právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie

V preskúmvanej veci je správny skutkový záver súdu prvého stupňa, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne preukázané, že došlo k navrhovateľom tvrdeným prietahom v trestnom konaní. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonaným dôkazom, keďže výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa zodpovedá postupu vyplývajúcemu z § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd prvého stupňa vzal do úvahy všetky navrhovateľom tvrdené rozhodujúce skutočnosti v návrhu, ako aj listinné dôkazy založené v spise a svoje skutkové závery založil na ich správnom zhodnotení, v ktorom postupe nebol zistený žiaden logický rozpor. Navrhovateľ v podanom návrhu neuviedol, v akom období došlo k prietahom v konaní vo veci obv. B. B. a neuviedol ani rozhodujúce okolnosti pre posúdenie vzniku nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti jej vzniku s namietanými prietahmi v konaní. Pre unesenie bremena tvrdenia totiž nepostačuje len všeobecné tvrdenie o prietahoch v konaní, z dôvodu, že toto trvalo neprimerane dlho, nie je postačujúci ani odkaz na vyšetrovacie spisy, ale je potrebné presne vymedziť konkrétne obdobie nečinnosti jednotlivých orgánov v trestnom konaní, až v nadväznosti na ktoré obdobie možno posúdiť vznik ujmy na právach navrhovateľa v postavení poškodeného v trestnom konaní. Pokiaľ teda navrhovateľ tvrdil prietahy v konaní len odkazom na obsah vyšetrovacích spisov, tieto nepovažoval odvolací súd za postačujúce pre unesenie jeho povinnosti tvrdenia. Nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa v tomto smere zisťovať na základe obsahu spisov, v akom období sa orgány činné v trestnom konaní dopustili prietahov v konaní, a preto navrhovateľ nedôvodne vytyka súdu prvého stupňa, že si na zistenie ním tvrdených prietahov nezaobstaral spisy. Ani vypočutie navrhovaných svedkov nepovažoval odvolací súd za relevantné z hľadiska preukázania zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za ujmu vzniknutú navrhovateľovi prietahmi ako poškodenému v trestnom konaní.

Pretože súd prvého stupňa správne posúdil a uplatnil zodpovednosť účastníkov za splnenie procesnej povinnosti tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a preukázať svoje tvrdenia, je jeho právny záver o nepreukázaní uplatneného nároku správny.

Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v ust. § 17 ods. 2, v znení účinnom do 31.12.2008, priznával poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak že nie je možné túto vzniknutú

ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne nestanovoval žiadne kritériá, a tým ponechával na voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Aby však úvahy súdu o výške nemajetkovej ujmy neboli ponechané na ľubovôľu súdu, museli byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré museli vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy mala byť jej primeranosť. Až zmena právnej úpravy zákonom č. 517/2008 Z.z., s účinnosťou od 01.01.2009, vymedzila demonštratívnym výpočtom v ust. § 17 ods. 3 okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnúť a v ust. § 17 ods. 4 dokonca stanovila spodnú hranicu výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody, o treste, ochrannom opatrení a o väzbe.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nečinnosť orgánu verejnej moci či zbytočné prietahy v konaní, nepochybne znamenajú samé o sebe pre poškodeného určitú i materiálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyvázenie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je ale už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal. Pri posudzovaní intenzity zásahu je za určujúce hľadisko potrebné považovať charakter konania, v ktorom ujma vznikla, keďže ujma vzniknutá v ne/sporovom konaní môže byť iná, ako ujma vzniknutá v exekučnom konaní a rovnako treba rozlišovať medzi konaním civilným, trestným či správnym a napokon treba vziať osobitne na zreteľ aj predmet konania z hľadiska jeho významu pre účastníka konania (trestné konanie, konanie starostlivosti o maloletých, o osobnom stave, pracovnoprávne spory, konania týkajúce sa života a zdravia) a ochrany akých práv či právom chránených záujmov sa v ňom dovoľáva, s prihliadnutím aj na jeho osobné pomery či iné konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu (vysoký vek, zdravotný stav a pod.); zvýšený význam predmetu konania pre osobu poškodeného musí táto osoba v konaní spoľahlivo doložiť.

Súd prvého stupňa vychádzal zo správneho právneho názoru, že len samotný nesprávny úradný postup nemožno považovať bez ďalšieho, za konanie v dôsledku, ktorého by navrhovateľovi prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, a preto bolo dôkaznou povinnosťou navrhovateľa preukázať, či u neho došlo v dôsledku nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní, v značnej miere k negatívnym následkom v jeho ďalšom spoločenskom uplatnení a pôsobení.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k správne mu záveru, že navrhovateľ v konaní dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal rozsah nepriaznivých následkov, ktoré mu mali, v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené; keď len odkaz na rozhodnutie ESLP automaticky tento nárok nezakladá.

Súdu prvého stupňa preto nemožno vytýkať žiadne pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení otázky vzniku nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ neuviedol ani vo svojom odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom.

Súd prvého stupňa sa tak v rámci predmetného konania vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v podanom návrhu a po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Súd prvého stupňa tiež svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, a preto v tomto smere námietky navrhovateľa nemožno považovať za opodstatnené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal návrh v odvolacom konaní na rozhodnutie o povinnosti nahradíť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.